

گزارشی از تظاهرات بر علیه رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی در استکهلم سوئد

روز شنبه ۳ مرداد ۱۳۸۸ برابر با ۲۵ ژوئیه ۲۰۰۹ در اعتراض به سرکوب وحشیانه اعتراضات مردم و بازداشت های گسترده اخیر در ایران ، از طرف نیروهای چپ و رادیکال متشکل در "ستاد حمایت از مبارزات مردم ایران در استکهلم" تظاهرات باشکوهی در میدان سرگل Sergelstorget در استکهلم سوئد برگزار شد.

این حرکت اعتراضی از حدود ساعت ۳ بعد از ظهر شروع شده و تا ساعت ۵ ادامه داشت و در این فاصله بیش از ۵۰۰ نفر با سر دادن شعارهایی خواهان آزادی فوری زندانیان سیاسی و برچیده شدن بساط حکومت زور و شکنجه جمهوری اسلامی شده و به سخنرانی سخنرانان گوش دادند. باندروها و پرچم های سرخ تظاهر کنندگان که اکثرا از فعالین سازمانهای چپ و یا دوستداران آن ها بودند فضای مبارزاتی خاصی به میدان مرکزی شهر داده بود. فریاد "مرگ بر جمهوری اسلامی" تظاهر کنندگان به روشنی تمام نشان می داد که آنها نه به امکان اصلاح جمهوری اسلامی دل بسته اند و نه در مورد این واقعیت که شرط تحقق مطالبات توده ها نابودی رژیم دار و شکنجه جمهوری اسلامی با هر جناح و دسته ، می باشد توهمی دارند. سازمان هواداران چریکهای فدائی خلق ایران در سوئد با بر افراشتن آرم سازمان یکی از نیرو های شرکت کننده در این حرکت مبارزاتی بود.

با توجه به این واقعیت که از قبل اعلام شده بود که پس از پایان این تظاهرات قرار است در همین محل تظاهرات دیگری برگزار شود که برگزار کنندگان و دست اندرکاران آن رسماً اعلام کرده بودند مخالف سر دادن شعار "مرگ بر جمهوری اسلامی" می باشند، بخش بزرگی از شرکت کنندگان در تظاهرات ما پس از پایان آن ، در محل باقی ماندند تا ببینند چرا و چگونه در شرایطی که مردم ایران با وجود اختناق موجود در کشور و زیر ضربات چوب و باتوم و در مقابل باران گلوله ، فریاد نابودی این رژیم را سر می دهند، عده ای در خارج از کشور حاضر به دادن این شعار مبرم نیستند. این رفقا می خواستند همزمان تلاش خود را به کار برند تا شعار ها و روند حرکت را تا سر حد امکان رادیکال سازند. پس از اینکه تجمع دوم شکل گرفت ، حضور سبز ها، سلطنت طلبان، توده ای – اکثریتی ها، نیرو هایی که با هر باد می روند و افرادی که برای خودنمایی و "مطرح بودن" بی پرستی را پرستید خود کرده اند، بسیار چشمگیر بود. از همین جا هم می شد فهمید که چرا آن ها مخالف مرگ جمهوری اسلامی هستند.

با شروع تظاهرات ، رفقای که از تظاهرات پیشین باقی مانده بودند شروع به سر دادن شعارهای مرگ بر جمهوری اسلامی و آزادی زندانیان سیاسی کردند. جالب آنجا بود که نخستین سخنران ایرانی مراسم (یکی از افرادی که در خلال مدتی در اعتراض به عملکرد جمهوری اسلامی در بالای همان

میدان ، اعتصاب غذا کرده بودند) در پایان صحبت خود شعار مرگ بر جمهوری اسلامی را فریاد زد. پس از مدتی این امر از جانب یکی از سخنرانان سوئدی نیز تکرار شد. رفقای ما نیز بار دیگر شروع به سر دادن شعارهای مرگ بر جمهوری اسلامی و آزادی زندانیان سیاسی کردند که با استقبال بخش بزرگی از جمعیت مواجه شد و بار دیگر روشن شد که نابودی قطعی جمهوری اسلامی علیرغم همه تشبثات خائنین اکثریتی- توده‌ای و هم صف های اصلاح طلبشان ، خواست قلبی اکثریت مردم ایران می‌باشد.

نکته جالب دیگر این بود که با این که حرکت نیرو های چپ با سکوت رسانه‌های غربی مواجه شد، این حرکت که افراد بیشتری را جمع کرده بود وسیعا به وسیله این رسانه ها پوشش داده شد.

نادر ثانی

۵ مرداد ۱۳۸۸ - ۲۷ ژوئیه ۲۰۰۹